

Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

[Mt 4,1-2a](#)

[2 Te 3,7-12](#)

[Lc 21,5-19](#)

1. Un dia especial Aquell dia Jesús no se sentia especialment motivat per l'art i per les pedres majestuoses del Temple, aquell Temple que s'havia convertit en **una mena d'ídol** d'una religió freda, com les mateixes pedres; una religió saturada de sacrificis amb sang i fetge; d'orgull nacional, el **nacional - judaisme d'aquell temps**. Un lloc on segons com hi brillava més el metall de les monedes que la discreta llum de les pregàries. Aquell Temple, Jesús i els seus se'l coneixien de memòria, pam a pam. Però per als deixebles sempre hi havia **un moment de resplendor** i orgull popular. I així Pere, Joan i Jaume li ho comentarien amb una certa ingenuïtat al seu Mestre. No aquell dia Jesús no estava de filis. **I tenia motius**. Per això va fer l'estranya i inquietant profecia: **"No en quedarà res!"**

2. Un espai de temps important Abans de seguir endavant, cal que recordem que les paraules de Jesús i les de la Comunitat de Lluc tenen uns 40 anys de temps de diferència. Jesús parla amb una perspectiva. I Lluc amb una altra. **I les dues, coincideixen en el seu significat i en la seva interpretació**. És la diferència que hi ha entre el llenguatge històric, concret i l'apocalíptic, més simbòlic. Però al cap i a la fi la intenció de Jesús és que siguem madurs, reflexionem, fem un **exercici de crítica, de conversió**. Però avui encara hi ha molts creients que, meditant aquestes paraules, creuen que Jesús parlava de la fi del món, dels desastres del caos final, del més enllà definitiu. I no és així. Perquè la fi del món no ha arribat. I ja han passat més de gairebé 20 segles d'ençà d'aquell dia de les pedres del Temple.

3. Jesús no parla del més enllà. Però ens diu que "anem més enllà" Aquesta és la gran preocupació de Jesús. El Regne de Déu que ell havia comparat tantes vegades a un tresor amagat, a una sembra de llavors, a una llum sobre la taula del menjador o a la sal de la cuina, a un camp de blat i jull, és a dir, a coses tan humanes, casolanes, familiars i íntimes, **aquest Regne està molt a la vora. Però ens impulsa a anar molt més enllà**. Ens diu que no valen les aparences, la carcassa, els sacrificis i holocaustos. El que val és anar fins al fons de cor, allà on hi brilla la llum de la sinceritat, de la senzillesa, de la capacitat d'estimar i de la confiança en Déu. **Això és anar molt més enllà dels tòpics**. Aquesta és la Religió que val i que s'ha de viure d'una manera especial en **el Temple més Sagrat, que és la pròpia Consciència. S'han d'enderrocar moltes coses**. I ara Jesús no parlaria de pedres sinó d'actituds inhumanes i deshumanitzadores. Que s'enderroquin les injustícies; que s'enfonsin els afanys de domini; que la riquesa enganyosa i prepotent deixi de destruir tants temples vius d'infants, joves, homes i dones. Que s'esfondrin les mentides polítiques, les aparences religioses, les falsedats en les paraules. Menys "bla, bla, bla" i més veritat en les paraules, gestos i actituds. Així és com es construeix una societat mínimament humana i una Església mínimament autèntica. Jesús no ha vingut per fer de decorador, plantant per tot arreu cartells que diguin: **"Sinagoga, posa't guapa; Temple posa't esplèndid!"** Aquest "run-run" ja el va sentir ell al desert, quan el mal esperit li deia: **"Tira't daltabaix de la cornisa del Temple. Així creuran en els teus messianismes nacionals, pseudoreligiosos, mundans..."**

3. Però tot a un gran preu El fragment d'avui, és cert, acaba amb un panorama de forta oposició sistemàtica, de lluita constant. **Implantar el Regne de Déu no és Disneylandia**, de facilitat sistemàtica, de superficialitat mandrosa; és viure un Esperit de Fortalesa, de Discerniment, de Saviesa. Impressiona que en aquells moments de lluita interna (i potser també externa), el propi Jesús ens digui: **"Jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa..."** Ell tindrà cura de nosaltres. I no ens caurà ni un dels nostres cabells... Mentrestant, amb la seva presència, que vagin caient pedres. Sí, sens dubte, aquell dia Jesús hi veia més que nosaltres. **Anava més enllà** d'aquelles pedres que enlluernaven Pere, Jaume i Joan. Com sempre, anava al cor de les coses i de les persones.

ETIQUETES

SACRIFICIS REGNE TEMPLE